

Отож, нами було досліджено рівень вихованості лідерських якостей майбутніх вчителів природничих дисциплін і виявлено, що лідерські якості більш розвинені у студентів III курсу, аніж у студентів I курсу. Але при порівнянні їхніх результатів визначено що у I курсу більший потенціал розвитку лідерських якостей, ніж у студентів III курсу.

Література

1. Алфімов Д. Сучасні концепції виховання лідерів [Текст] / Д. Алфімов // Відкритий урок: розробки, технології, досвід. – 2011. – № 6. – С. 18–22.
2. Кращенко Ю. П. Студентське самоврядування як середовище виховання лідерських якостей майбутніх учителів / Ю. П. Кращенко / Проблеми сучасної педагогічної освіти: зб. наук. пр. Сер.: Педагогіка і психологія. – Ялта: Крим. гуманіт. ун-т, 2010. – Вип. 26. – Ч. 3. – С. 38–45.
3. Критсоніс В. Психологія лідерства в освітніх закладах [Текст] / В. Критсоніс // Управління освітою. – 2011. – № 2. – С. 8–10.
4. Мазур Н. Інноваційна діяльність у розвитку лідерських якостей особистості дитини [Текст] / Наталія Мазур // Імідж сучасного педагога. – 2009. – № 2-3. – С. 30–33.
5. Методики самопізнання майбутнього лідера: [збірник тестових методик] / Упоряд. М. В. Гриньова, Ю. П. Кращенко, Н. В. Беляєва. – Полтава: Видавець Шевченко Р. В., 2011. – 116 с.
6. Пономаренко О. Проблема лідерських якостей вчителя в дослідженнях американських вчених.[Текст] / О. Пономаренко// Порівняльно-педагогічні студії. – 2011. – №1(7). – С.160-164.

ХРИСТИЯНСЬКІ ЦІННОСТІ – ЧЕРЕЗ РОДИННЕ ВИХОВАННЯ

Пивовар Н.М., Хілінська Т.В. (м. Полтава, Україна)

У сім'ї закладаються основи соціальної поведінки підлітка як майбутнього продовжувача роду. Сьогодні суспільство занепокоєне якістю формування особистості. Не секрет, що на девальвацію сімейних обов'язків впливає низький рівень сексуальної культури, брак знань для створення й планування сім'ї.

Результатом цієї трагічної некомпетентності є високий рівень небажаних вагітностей, абортів, хвороб, що передаються статевим способом. Загострилася і проблема збереження сексуального й репродуктивного здоров'я.

За останні роки виникло і змінилось багато ідеологій, а разом з ними і виховних ідеалів. Теперішнє суспільство, яке досить довгий час було позбавлене можливості дати дітям морально-духовну основу і нині потребує повернення до християнського виховання. Предметом його є розвиток сумління людини, що утримує від зла і застерігає від гріха.

Включення християнських цінностей в освітньо-виховну систему є реальною альтернативою до бездуховності сьогоdnішнього часу.

Християнське виховання в першу чергу, повинне здійснюватися у родині. Батьки, як перші вихователі, повинні перейнятися основними засадами християнської моралі й відчутти необхідність наслідувати її у своєму житті.

Мати-християнка не належить собі: вона – мати і живе для дітей; вона ангел і хранитель домашнього затишку та добробуту у сім'ї; вона чиста, добра, покірна своєму чоловіку. Батько-християнин – це той, хто у своїй домівці вмiє зберегти порядок, працелюбство, покірність, богобоязнь. Святе Письмо говорить: ... хто не турбується про своїх і, особливо, про домашніх, той зрікся віри – гірше невірного.

Весь труд, вся турбота про дім лежить на батькові: він годує свою сім'ю, одягає, виховує, утримує домашніх. Дітей він вчить корисним й необхідним заняттям для їхнього майбутнього життя. Виховання дітей – його священний

обов'язок. Горе тій сім'ї, де батько впадає в гріх.

Батьки, даючи життя дитині, поділяють творчу дію Бога у вихованні, стають учасниками його «педагогіки». Це разом із любов'ю робить виховний процес кваліфікованим.

Надія на те, що курси «Християнської етики», які активно почали вводитися у практику ЗНЗ наголошує О.В. Сухомлинська, істотно вплинуть на моральність наших дітей – мізерна. Тому ми вважаємо, за потрібне активно діяти через сім'ю. А для цього готувати батьків через різні форми все навчу [1].

Християнська етика несе і втілює собою те найблагородніше, що може бути властиве в душі, серці, думках і вчинках кожної порядної людини. Тому оволодіння учнями вдома та в стінах школи християнською мораллю й етикою аж ніяк не суперечить принципу світкості.

Література

1. Сухомлинська О. В. Духовно-моральне виховання дітей і молоді: загальні тенденції й індивідуальний пошук / О. В. Сухомлинська. – К.: Добро, 2006. – 44 с.

УМОВИ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ДИТИНИ В СОЦІУМІ

Писанець Ю. (м. Полтава, Україна)

Центральною проблемою самореалізації дитини є створення сприятливих умов, які б максимально розкривали потенціал кожної особистості, починаючи саме з її дитинства.

На думку американського психолога А. Маслоу, дитина у самореалізації безперервно рухається до ідеалу можливої досконалості. Чим вищі результати її діяльності, тим повніше особистість переживає самореалізацію. Вчений виділяє п'ять груп потреб, що являють собою блоки особистих потреб і запитів людини: фізіологічні потреби, соціальна захищеність, потреба в соціальних зв'язках, потреба в повазі і самоповазі, потреба в самоактуалізації (бажанні людини самоствердитися, бути тим, ким вона може бути). Людина з високим рівнем самоактуалізації присвячує своє життя пошуку справжніх «вищих цінностей – Істини, Краси, Добра, Досконалості» [1, 85]. Дослідник відзначає, що при пригніченні вищих потреб настає захворювання душі, тому необхідно вміти прислухатися до самого себе, щоб потім проявити себе, або актуалізуватися.

Н. Г. Крилова зарахувала до педагогічних умов самореалізації дитини у діяльності такі фактори, як: варіативність змісту діяльності та характеру участі в ній дитини; створення ситуацій успіху; відкритість даної установи благодійним впливам соціального середовища та інтеграцію виховних можливостей соціуму.

Найперша умова самореалізації дитини — це можливість легко задовольняти свої природні первинні потреби, що необхідні для підтримки свого фізичного існування. Наявність часу, вільного від повсякденних турбот, є також однією з головних умов саморозвитку і самореалізації. Мати вільний час — означає бути вільним не лише від первинних потреб і дріб'язкових зобов'язань, а й бути незалежним від чийсь чужої волі й опіки. Тому визнання за кожною дитиною певних прав і свобод і їх забезпечення — одна з найнеобхідніших умов її самореалізації. Нарешті, одна з найголовніших умов людської самореалізації — це знання дитиною своїх можливостей і того, як вона може або повинна розвивати й реалізовувати ці свої можливості, у чому саме вона повинна реалізувати себе.

З погляду С. Сулейманової, до зовнішніх умов творчої самореалізації дітей відносяться: сприятливий психічний клімат, наявність широкого поля можливостей самореалізації, надання педагогічно доцільною допомогою і підтримки в